

հոգեկան ճգնաժամը, որ կը յաջորդէ իր վայրկենական ուրախութեան, ներքին կըրքերու աստիճանաբար փոթորկուելը՝ մինչեւ վերջնական անձնասպանութեամբ, բուրբ սարսոցնող վայրկեանները՝ յորում Ռուզանդ շնչասպառ զմեզ հանդիսատես կ'ընէ Արշակի մահուան, ենթարկուած են հոս նորահնար ցրտութեան, և Ռիւքըէրթ, ջանալով Ռուզանդէն արտուղիլ, անկից ստորին մնացած է: Ոճը, սոյն հատուածին մէջ, լի է բառերու տաղտկալի կրկնութեամբ: Գեղեցիկ ներկայացուած է միայն Արշակի վայրկենական ուրախութիւնը, իր արքունական խրոխտանքի և յիշատակներու վերադարձը:

Օտա Ակկի մտադիր է օտար զրակաշունթեանց մէջ փնտռել ուրիշ գեղարուեստական գործեր՝ ուր հայ մ'ընտրուած ըլլայ իրրեւ դիւցազն:

Խ.

— i i . —

ՏՈՒԱՅՏԱՆԻՔՆԵՐ

Երբոր մութը սըփոէ իր քօղն, ո՞վ Արեւ, Արցունքներով կը կարմրես քու աշփեր, Եւ գերեզմանդ կ'երթաս փորել, անտաբեր, Ահաց մէջ՝ ուր կը մեռնիս դու ակներեւ ...:

Սակայն առտուն շուրերէն դուրս ելնելով, Ո՞վ դու անհուն փառքդ այս նըսմ՝ աշխարհին, Շեքեղութեանդ մէջը կ'ապրիս դու կըրկին, Կը վերածնիս դիւցազնի պէս, անվըդոզմ:

Ո՛հ, տըրտընջալ կըրնամ միթէ տակաւին Ակամայ այս ծանըր բոռը կըրելուս, Երբ այս աստղը պիտի մարէ իրեն լոյս, Եւ պիտի՝ իջնէ իր դամբանը ջըրային:

Եթէ մահէն կենք կը ծնի իրապէս, Եւ կը նեղուին վերջէն հաճոյք ըզգալու, Ո՞վ բընութիւն, օրհնեալ եղիբ յաւէժ դու, Ինծի ցաւեր կըրել տալուդ մըշտապէս:

Ռ. ՎԱՆԵՐ

Թարգմ. « Սփռութեան »

ՀՈՆ Է ՈՐԴԻՍ

Մարգագետնիս մէջն այս ժըպտուն, Գոգն այս ծաղկեայ հողակոյտին, Ո՞վ է արեօք կինն այդ սիրուն Որուն աշփէն արցունք թափին: « Ի՞նչ է պատճառն քու վիշտերուդ »: — Ոչ ոք սըբէ պիտի աշփիս Զօղն, որ թըրջէ այս հողակոյտ ...

Հոն է որդիս:

Ո՛հ, այս վարդը որ ինքնիրմէն Բուսաւ որդւոյս շիրմին վըրայ, Կը նըկարէ գայն ինձ նորէն. Ասա՛, տես ի՞նչ սիրուն էր նա: Իրենն էր ճիշդ այս թարմութիւն. Գոյնն իր կարմիր, ահա, առջիս ... Բոյրն այս անոյշ ... իր շունչն է բուն.

Հոն է որդիս:

Ե՛կ հիանամ վըրադ մօտէն: Ահաւասիկ որդւոյս պատկեր. Ո՞վ պիտի տայ ինձ ժըպտն իրեն, Մանաւանդ իր քաղցր համբոյրներ: Երկինք. Կ'ըզգաս դու այն հողմիկ Որ մօտեցուց գայն շըթունքիս. Նա հակած է դէպ իր մայրիկ ...

Հոն է որդիս:

Տայր թէ՛ բաղդը նախանձաւոր Յըզիէր ըզթեզ բարիքներով. Եւ տար քեզի ընկեր մ'աղուոր, Որդիդ փակէր աշփէ իր ձեռքով: Ես ... ծաղկն այս որ պաշտպանեմ, Ամէն առտու պիտի տեսնէ գիս. Այլուր ի՞նչ պիտի ըլլամ, գիտեմ.

Հոն է որդիս:

*

* *

Հանապարհորդն յաջորդ տարին Եկաւ հոն իբր մի բարեկամ: Թառամած էր վարդը յօստին, Մեծցած զըտաւ և գերեզմանն ...: Երբ հովիւին հարցուց վըշտաւ թէ ո՞ր է արդ օտարուհին, Նա գերեզմանն ցոյց և ըսաւ.

Հոն երկուքնին:

ԷՍԺԵՆ ՍՊԻՌ

Թարգմ. « Սփռութեան »